

Mikael Bonnier polisanmälde två tjänstemän hos Arbetsmarknadsstyrelsen för tjänstefel på grund av att han inte hade fått del av handlingarna i ärendet om återkallelsen av anvisningen. Polismyndigheten beslutade att inte inleda förundersökning. Mikael Bonnier begärde överprövning men beslutet ändrades inte.

Anspråket m.m.

Mikael Bonnier har i en skrivelse hit ånyo anmält de två tjänstemännen hos Arbetsmarknadsstyrelsen och därvid åberopat att tjänstemännen har gjort sig skyldiga till tjänstefel genom att inte låta honom få del av de handlingar som gjorde att han fick sluta på utbildningen. Han har också begärt ersättning av staten med 6 000 kr per månad från januari 2000 till dess att hans utbildning är avslutad. Till stöd för sitt anspråk har han åberopat att det var fel att han inte fick fortsätta lärarutbildningen.

Justitiekanslern har tagit del av JO:s beslut den 24 januari 2002 (dnr 2756-2000), Kammarrättens i Göteborg beslut den 3 september 2002 (mål nr 2336-2002) och Arbetsmarknadsstyrelsens beslut den 9 april 2003 (dnr Pro 03-000680-62).

Justitiekanslerns bedömning

Justitiekanslern kan inom ramen för statens s.k. frivilliga skadereglering besluta om skadestånd till en enskild. En förutsättning för detta är dock att staten är skadeståndsskyldig enligt någon författningsbestämmelse eller annan skadeståndsrättslig reglering. Enligt 3 kap. 2 § skadeståndslagen skall staten ersätta bl.a. ren förmögenhetsskada som vållas genom fel eller försummelse vid myndighetsutövning i verksamhet som staten svarar för.

Staten bär alltså inte något strikt ansvar för skador och olägenheter som orsakas av ofullkomligheter i den statliga verksamheten. Skadeståndsansvaret bygger i stället på principen om ett ansvar för styrkt vållande (culpa). Vid myndighetsutövning som innefattar bevisvärdering eller rättstillämpning är statens skadeståndsansvar inskränkt till sådana fall där det varit fråga om uppenbara fel eller grava felbedömningar, se t.ex. rättsfallet NJA 1994 s. 654.

Om ett beslut har stått fast efter en överprövning talar detta – med hänsyn till den marginal för olika bedömningar som finns och som har nämnts ovan – med styrka för att beslutet i vart fall inte har varit så uppenbart felaktigt att skadeståndsansvar för staten har uppstått.